

HARUMPALCATNIK (1) *sb m*

N sg hârumpalcâtnik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Ten, który bije palcatem (z węg. harom 'trzy' i pâlca 'kij'): Fustuarius, Harumpâlcatnik który rad ná ludziech kiyá odchodzi/ to yeft biye. Mącz 141c.

BZ